

לשניים ולחניכיים
בבוקר ובערב
משחת שניים
"אודול"

לאחר כל ארוחה
שטיפת במי פה
"אודול"

פרסום אודול

העתקת מסמכים

● באיכות ● בסודיות
● במהירות (בזמן שאתה
מחכה) ● מנורות FLOOD
לצילום 500W ● פילמים
רגילים במיוחד לצילומי
חדר. ● מכונות הקרנה
לשקופיות במבחר גדול.

פוטו ברנר

שרון ווייט

(מקום לבן ווייט)

SHARON WHITE

מוצר להלבנת

צמרמשי וניילון

אשר הצהיבו

sharon

במדן

(המשך מעמוד 10)

העוקץ אינו בתכנית הלימודים, כי אם ברמת החיילים הנשלחים לקורס זה. מכר נותן המיון, שגמרו לדלות ממאגר כוח-האדם את הסובים לטיס, לצוללות, לטנקים ול- הנדסה שולחות לקורס הטכנים מה שנותר. לא פעם — בניגוד לרצונם. כי הזכר הישראלי רגיל להתחייב לשירות סדיר אינו חושב, בדרך כלל, על שירות ליד הסירה.

הקרב מתחמם. הקצין המשמש כמפקד ענף הבישול, הסביר את סיסמת הקורס: בכל התנאים ובכל עת — לבשל ולהגיש אוכל טרי.

הסביר הסגן החתיק, בהצביעו על דגמי התנורים השונים של מטבח-שדה: "בזמן מלחמה, האש שנשתמש בה תהיה מתנור מכני (גפס) מספר 3. בזמן שלום — תנור גאז". ואש זאת שקולה כנגד אש תותחים, מבחינת מוראל הלוחמים.

מטבח-שדה יעיל, כשהיחידה חונה לזמן ממושך במקום אחד. אך ברגע שהיא איר רות את חפציה ומתקדמת — אין מטבח-שדה יכול לספק לה מזון טרי. על כן ניבנה בארץ מטבח על גלגלים, בעל שלושה סירי-לחץ ענקיים וסיר אחד לאימבדוד, הי מסוגלים לבשל ארוחה שלמה ל-250 איש, בבית אחת. הטבח יכול למלא את סיריו, להפעיל את התנורים, לקשור את המטבח לקומנדוקאר ולהסתער ישר עם חיל החלוץ. הקרב מתחמם, האוכל מתבשל. הפסקה קטנה בקרב — והוא יכול להגיש ארוחה חמה. ושוב הוא ממלא את הסירים במיצר רכי הבישול — ועליהם! אפשר להמשיך בהסתערות. הקיבה כבר מלאה.

פעמיים שעות. בתוך המיטבח הלימודי עמדו שולחנות נקיים, ערוכים בקפי זה. היו מונחים שם שלוש הארוחות שנקבעו לאותו יום בתפריט החובה של צה"ל, ואשר בושלו בידי החניכים. אגב, החניך חייב לאכול את תוצרתו (עד כה לא חלה איש כתוצאה מכך).

מדוע קיים תפריט חובה? מדוע לא יבשל כל טבח בצה"ל כרצונו, בהתאם למיצרכים המנופקים לו?

הסביר מפקד הקורס: אמנם, הונהגה בחירה חופשית מסוימת, אך התוצאה לא השביעה רצון. ביחידה אחת התלוננו על כי מגישים שעות פעמיים ביום; כזה היה טעמו של בוחר המיצרכים של הי יחידה. לעתים אף נפגם מאון האקלוריות, החינוכי לחיל מתאמן.

הבחירה החופשית הושארה בעיקר ליחידות שבהן משרות חילות. הן רשאיות להתר על תכנית ואיטריות, למשל, תמר רת מזון פחות משמין. אולם הדבר תלוי בשיטתו של האחראי למיטבח. בצה"ל אין תפריט מיוחד לחילות. אולי משום שכל הסבכים הם גברים.

מנגנון

מחיר ההדרכה

העובדות המעניינות ביותר על פעולותיו של מרכז ההסברה אינן זוכות לפירסום רב. דוגמה מאלפת לכך שימשה חוברת שהוצאה לאחרונה על ידי שירות הפירסומה של המרכז. החוברת הפנימית מכילה דין וחשבון על פעולות המרכז להסברה בחודי שנים אוגוסט-ספטמבר 1961. בין שאר הפעילות, נרשמו כמה סרטונים:

הבטון (צבעוני), הילדה שתעתה (צבעוני), אורה הכפולה (צבעוני), כושי סמבו (צב עוני), סרטון על חברת צי"ט (צבעוני), הסרטון כושי סמבו נגנו, לאחר שהוכרו לאחראים על ההסברה מה אומר הכינוי לאפריקאים.

אך החומר המאלף ביותר נמצא בסוף הי דין-וחשבון: פרטים על פניות למשרדי הי מודיעין העירוניים בתל-אביב, המשותפים לעיריית תל-אביב ולמרכז ההסברה. הדוגמה הטובה ביותר היא לשכת המודיעין בי פסג פרישמן-דינגוף. מחירה של חנות במקום כזה הוא לפחות 40 אלף לירות. המשכורת לעובדים במקום, לפחות 650 לירות. מספר הפניות בחודש יולי — 703 מבקרים (ממוצע של 20 ליום). סוג הפניות: בענייני משרדים ממשלתיים — 165 מבקרים. בענייני העירייה — 150 מבקרים. שר נות (תורניות בתי מרקחת, תוכניות בידור והדרכה לשימוש בטלפון) — 388 מבקרים. 80 אחוז מפרטים חיוניים אלה יכול הי אורח להשיג באותה קלות על לוחות המודעות העירוניים, בחלונות הראדה של בתי המרקחת ובכל ספר טלפונים. חנים.

מדרש

הטיל המופיע על שער גליון זה אינו הטיל המצרי — כי אין טיל מצרי. זהו "שביט 2" הישראלי — אבי הטיל המצרי. כי הדות לפירסום הרעיוני שהוקם סביבו נישו המצרים להשגת טילים משלהם. השבוע הסתבר כי כבר השיגו את מטרתם, לפחות חלקית. לא כפי שפורסם בעיתונים מסוימים, עלידי העסקת מומחה גרמני, כי אם בדרך פשוטה הרבה יותר: עלידי רכישת טילים אוויראוויר מן הסובייטים. וזהו רק צעד אחד, במרוץ ישראל החלה בו. בעמודים אלה מגלה "העולם הזה" חלק מהנעשה מאחורי הקלעים של מרוץ זה.

צרים החלה בייצור טילים עצמיים בישר מעריב בכותרת הראשית שלו, לפני שבועיים. "נאצר מכין קליע מדגם וי"2 נגד ישראל" גילה למחרת ידיעות אחרונות. התחרות בין צהרונים יריבים? מרוץ של כתבים וריוס אחר החדשות? כך עשוי אולי לחשוב הקורא התמים. אך אין דבר רחוק יותר מן האמת. שני הצהרונים, שהאיבה ביניהם היא שדבר, משתפים פעולה הדוקה בכל הניגע לסוג מסויים של ידיעות. אלה הן הידיעות המסופקות עלידי ליטכת תהיהשר.

לא כל כתב של עיתונים אלה — או של כל עתון בישראל — יכול לקבל את הידיעות המיוחדות, מן הסוג הזה. לשני הצהרונים יש שני כתבים לתפקיד חשוב זה: שמואל שגב למעריב ואלקנה גלי לידיעות אחרונות. אולם בעוד ששני העיתונים מתחרים ביניהם בכל יתר השטחים, ובעליהם משמיעים בפרהסיא זה את זה — הרי ששני הכתבים עצמם עובדים מתוך שיתוף-פעולה והבנה מוחלטת.

הנאמנות לשליחותם מטעם פרס, כחלק ממה שידוע בשם "יונייטד פרס", עולה לאין ערוך על נאמנותם לעיתונות. על כן, כאשר יש לשמרון פרס סקופ שהוא מעניין להפריה, מסכימים שני הכתבים ביניהם, מי מהשניים יוכה לפירסום הסנסציה בעיתונו — הכל, בהתאם לטובת העניין של תהיהשר. כך קרה עם הסנסציה הגדולה של הטיל המצרי.

★ ★ ★

פגיעה באינטרס של צה"ל

על פי הסכם בין שני כתבי יונייטד פרס, הקרויים בחוגי המקצוע בשם טוידלדאם וטוידלדג, ניתן הסקופ הראשון למעריב. על פי מהותה, זוהי ידיעה בטחונות ממדרגה ראשונה, שהיתה צריכה להגיע למערכת העתון באמצעות כתב הצבאי. כמו כל עתון, מחזיק מעריב כתב צבאי, שתפקידו לקשר בינו לבין הצבא בכל הנוגע לפירסום ידיעות על עניינים צבאיים-בטחוניים.

אך הכתב הצבאי שוב אינו הציור היחיד בו מועברות ידיעות בטחוניות לציבור. הוא אמנם מהימן על הצבא ומוכר כמתאים לתפקידו. אולם לא כל הידיעות הבטחוניות נמסרות לפירסום עלידי דובר צה"ל או קצינים בכירים המוסמכים לעשות זאת. קיים גורם נוסף — חשוב מאד — הקובע מה ומתי לגלות על ענייני הבטחון. גוף זה הוא "מערכת הבטחון" והכוונה היא, למעשה, לעסקני הבטחון, ובראשם שמעון פרס. גוף זה לא הסתפק בכתבים הצבאיים. חלקם אף נראה לו בלתי מהימן די הצורך — לא לצבא, אלא למערכת הבטחון. וכך קורה, מזה חודשים ארוכים, שידיעות בעלות משמעות בטחונות מועברות לעיתונים דרך כתבים ללא תואר מוגדר בשטח זה, אשר הסמכות היחידה היא שייכותם ליונייטד פרס. דבר שגרם, בכמה עתונים, למריבות גלויות בינם לבין הכתבים הצבאיים, הרואים בכך פלישה לשטחם, וחמור מזה: פגיעה באינטרסים של צה"ל, כפי שהכתבים הצבאיים הוכשרו ואומנו לראותם עלידי הצבא עצמו.

כך קרה, שהידיעה המרעושה על הטילים המצריים הגיעה למעריב באמצעות שמואל שגב, איש מנגנון החושך יונייטד פרס, ולא באמצעות אורי דן, כתב הצבאי של מעריב. ואילו לידיעות אחרונות נמסרה באמצעות אלקנה גלי, אף הוא ממשרתי פרס, ולא באמצעות הכתב הצבאי של העתון.

מה היה הסקופ הגדול, ששמעון פרס היה מעוניין כל כך שיתפוצץ בכותרות הראשיות בעלות עוצמת-התפוצה הגדולה ביותר בעיתונות הישראלית? כתב שגב: "מצרים ביטלה את עיסקת הראקטות עם חברות אמריקניות והחלה בייצור עצמי של ראקטות וטילים". בהמשך הכתבה סיפר על מדען הטילים הגרמני אייזן זנגר, שפוטר עלידי ממשלת בון מאחר שיעל למצרים בשלבים שונים של ייצור הטילים שלהם. סיים שגב: "עם התפטרותו (של זנגר) מתפקידו הודחו גם כמה מעוררי, שסייעו לו, כנראה, בייצור הראקטה המצרית הראשונה".

המסקנה העיקרית שהתגבשה מתוך הכתבה: שמצרים כבר ייצרה טילים. למחרת, על פי החלוקה המוסכמת, ניתן גם אלקנה גלי סקופ משלו. תחת הכותרת המבהילה, "נאצר מכין קליעים מדגם וי"2 נגד ישראל" פירסם מהפ של ישראל, המראה כי ירושלים, תל-אביב וחיפה נמצאות בטחנה יעיל של הקליעים המצריים.

כדי שלא יהיה שום מיפלט מן האמת, הרוחב גלי את הדיבור על מה שקליעים אלה יגרמו. "המדובר כאן בדגם של קליע קרקע-קרקע, למטרות איסטרטגיות ארוכות-טוחה. זהו קליע, שמטרתו לרוד הרס ומבוכה עמוק בעורף האויב ולפגוע במטרות מרוחקות. מבלי לסכן מטוסים וטייסים... לידי משרד ההגנה המערב-גרמני הגיעו ידיעות על כך, שנאצר מתכנן להקים בסיסי קליעים באזור התעלה ולאיים על כל עיר ישראלית שיבחר בה".

★ ★ ★

אם היתה כוונתם של טוידלדאם וטוידלדג לעורר פאניקה בישראל — הרי שהשיגוה. אולם מכיוון שקשה לחשוך בתהיהשר הבטחון כי הוא משסה את כתבליבו בציבור כדי לעורר בו אימים ואי-בטחון, חייבים לחפש את המטרות הנסתרות של אותם פירסומים.

תחילה יש לבדוק את עובדות-הידיעה: משרד הבטחון שלה, ערב הבחירות האחרונות, "טיל מטיאורולוגי" בשם שביט 2. על אף הצהרה כי זהו טיל מדעי-מחקרי בלבד, עורר שילוחו באמצעותה ובחטותה של מערכת הבטחון ביקורת, כי אצעי זה ננקט מסיבות פוליטיות-מפלגתיות עלידי פרס ומרעיו, שחששו מתוצאות הבחירות.

הגילוי שישראל מסוגלת לייצר טיל הוא גילוי ממדרגה ראשונה על מימדי הפוטנציאל המדעי-טכני של מדינת ישראל, ביחוד לאור העובדה כי גם לטיל מטיאורולוגי יכולה להיות משמעות צבאית-בטחונות. ההגיון חייב, כי סוד כזה יש לשמור ככל האפשר כפרס מודיעיני חשוב ביותר.

ההצדקה לשילוח שביט 2, שניתנה בפי דוברי יונייטד פרס: המצרים עומדים לשלח טיל משלהם, לכבוד יום המהפכה ב'23 ביולי. טיל כזה לא שולח עד היום הזה.

משרד החץ האמריקאי, בהגיונו על השילוח, לא הסתיר את מורליותו, העיר כי מוטב היה אילו הוקדש כסף זה לפתרון בעיית הפליטים הערביים. גם בארצות אחרות בעולם נתקבלה הידיעה בהתלהבות, מאחר שבהכרה העולמית, קשורים הטילים באיום האטומי.

על רקע זה באה ההדלפה אודות טילים מצריים אימתניים. מה מידת האמיתות שבה?